22

Aișa privea în oglindă încîntată. Care fată din cartier mai are cosițe aurii, ca ale ei, și ochi albaștri? Yasin își arăta admirația în gura mare cînd rămîneau singuri și se apucau să vorbească despre una și alta; lăsa și Fahmi să-i scape cîte o privire de încîntare. Lui Kamal nu-i plăcea să bea dintr-un vas, decît din locul pe care îl umeziseră buzele ei. Mama o răsfăța, zicîndu-i lună plină, cu toate că nu-și ascundea nici neliniștea pentru că era totuși cam slabă și o îndemna pe *Umm* Hanafi să-i pregătească o rețetă ca să se mai împlinească. Probabil că Aișa era mai conștientă decît toți de frumusețea ei. Cel puțin, așa se părea, după interesul cu care se îngrijea. Asta nu scăpase, bineînțeles, comentariilor și dojenilor Khadigăi. Nu pentru că ea admitea neglijența, căci Khadiga moștenise poate cel mai bine de la mamă-sa pasiunea pentru curățenie și eleganță, ci fiindcă observase că sora ei nu se apuca în nici o dimineață de vreo treabă, înainte să-și pieptene părul și să-și aranjeze ținuta. Dar grija pentru frumusețea ei nu era singurul motiv pentru a se împodobi dis-de-dimineață; imediat ce tatăl și frații părăseau casa, ea alerga în salon și crăpa fereastra care dădea spre Bayna el-Qasrein, privind în stradă cu neliniște și teamă. Făcu așa și în dimineața aceea și se opri în spatele ferestrei, plimbîndu-și tulburată privirea între Baia Sultanului și strada Bayna el-Qasrein, în vreme ce inima ei feciorelnică bătea să-i sară din piept, pînă cînd, din El-Harnafiș, se ivi țanțoș cel așteptat, în uniformă, cu cîte două stele lucitoare pe fiecare umăr. Pe măsură ce se apropia de casă, ridica ochii – dar nu și capul – prevăzător, iar cînd ajunse în dreptul ei, pe față i se desenă un zîmbet foarte discret, aducînd cu secera din prima seară a lunii noi, sesizabil mai degrabă cu inima decît cu ochii. Cînd dispăru după balcon, ea alergă la fereastra ce dădea în En-Nahhasin, pentru a-l urmări mai departe, dar nu mică-i fu mirarea

cînd se trezi cu Khadiga pe canapeaua dintre cele două ferestre, privind pe deasupra capului ei. Scoase o exclamație de surprindere și rămase pironită în loc, cu ochii holbați. Cînd și cum venise? Cum se așezase pe canapea, fără ca ea să o simtă? Ce-o fi văzut? Cînd, cum și ce? Khadiga își fixă privirea asupra ei, îngustîndu-și ochii încet, fără să scoată o vorbă, vrînd parcă să-i prelungească chinul. Recăpătîndu-și întrucîtva calmul, Aișa lăsă capul în jos și se îndreptă spre canapea, bombănind.

— M-ai speriat, soro!

Khadiga rămase pe canapea și continuă să privească în stradă, ca și cum nici n-ar fi auzit vorbele ei.

— Te-am speriat, zici? întrebă cu ironie în glas. Allah să te binecuvînteze! Da' ce, sînt baubau?

Aișa scrîșni din dinți, turbată de furie și disperare, dar zise pe un ton care voia să pară tot liniștit:

— M-am trezit cu tine cocoțată aici, fără să fi simțit cînd ai intrat. De ce mergi în vîrful picioarelor?

Khadiga sări jos, apoi se așeză iar pe canapea cu nonșalanță și-i răspunse:

— Îmi pare rău, soro. Data viitoare, o să-mi atîrn un clopot de gît, ca mașina pompierilor, ca să-mi anunțe sosirea și să nu te mai sperii.

— Nu-i nevoie să-ți atîrni clopot. E de-ajuns să mergi ca oamenii făcuți de Domnul nostru, zise Aișa, tot încurcată.

— Domnul nostru e martor că merg la fel ca toți oamenii făcuți de el, îi răspunse cu aceeași ironie în glas și uitîndu-se la ea tot fix. Dar se pare că tu, cînd te afli în spatele ferestrei – în spatele acestei deschizături, vreau să zic – ești atît de absorbită de ceea ce ai în fața ochilor, încît uiți de tine și nu mai ești la fel ca oamenii pe care i-a făcut Domnul.

— Așa ești tu întotdeauna... mormăi Aișa bosumflată.

Khadiga tăcu un timp, apoi își întoarse ochii de la victima ei și-și arcui sprîncenele, de parcă se gîndea la o chestiune foarte complicată. Brusc, deveni veselă, ca și cum ar fi găsit soluția salvatoare, și zise, fără să privească la sora ei, vorbindu-și sieși:

— Așadar, de-aia îngînă ea întruna „Tu, cel cu tresă roșie... tu, cel care m-ai fermecat... fie-ți milă de mine..."? Și eu, de bună credință, ziceam că e un cîntec nevinovat, cu care vrea să se distreze.

Inima fetei se porni să bată nebunește. Uită de primejdie, căci nu mai avea rost să se agațe de speranțe mincinoase și, cu sufletul zguduit de tulburare, fu gata să izbucnească în plîns. Dar tot disperarea o împinse să se apere, pe viață și pe moarte.

— Ce vorbe sînt astea, pe care nici nu le pricep? întrebă ea, fără să-și poată ascunde totuși tulburarea.

Khadiga continuă, ca și cînd n-ar fi auzit vorbele ei:

— De-aia se gătește ea cu noaptea în cap! M-am întrebat întruna, oare ce rost are ca o fată să se gătească înainte de a mătura și de a scutura praful!? Ce măturat, ce scuturat, biată Khadiga? O să trăiești proastă și o să mori proastă. Tu vezi-ți de măturat și de scuturat. N-are rost să te gătești nici înainte de treabă și nici după ce o termini. Pentru ce să te gătești, nefericito? Stai și privește prin deschizătura ferestrei zi și noapte și, dacă se uită la tine cineva, fie și soldatul din patrulă, îmi tai mîinile!

— Nu vorbi așa! izbucni Aișa nervoasă. E păcat.

— Ea are dreptate, Khadiga. Astea sînt lucruri pe care nu le poate pricepe mintea ta întunecată. Ochi albaștri, păr ca aurul... tresă roșie... stele strălucitoare. Acum înțeleg! Firește...

— Greșești, Khadiga. Priveam în stradă și nimic mai mult. Nu voiam să văd pe nimeni, nici să mă vadă nimeni.

— Cu mine vorbești, soro? întrebă Khadiga, întorcîndu-se spre ea, cu aerul că pînă în clipa aceea nu îi înregistrase vorbele și ar fi vrut să-și ceară scuze. Iartă-mă... mă gîndeam la niște lucruri importante. Nu vrei să amîni discuția? Dădu din cap îngîndurată și continuă să vorbească singură: Acum înțeleg! Firește... Dar ce vină ai dumneata, domnule Ahmad Abd el-Gawad? Îmi pare rău pentru dumneata, stăpîne... nobil... și generos... Vino s-o vezi pe fiica ta, stăpîne.

Cînd auzi numele tatălui, Aișa își întoarse capul. Îi veniră în minte vorbele pe care stăpînul le spusese mamei, în ziua cînd izbucnise împotriva dorinței lui Fahmi de a se logodi cu Maryam: „Spune-mi, nu cumva a văzut-o? N-am știut pînă acum că am copii care privesc pe furiș la fetele vecinilor!" Dacă așa a vorbit despre un băiat, ce-o să zică despre o fată?

— Khadiga... izbucni cu glasul sugrumat. Greșești... Vorbești cu păcat...

— Asta o fi dragostea? continuă Khadiga, fără să se întoarcă spre ea. Probabil! N-am zis că „Dragostea este ca un mai în inima mea. Aproape că e mai bine la Tukar[1] decît așa..."? Unde o fi această Tukar? Poate că e chiar în En-Nahhasin sau poate chiar în casa domnului Ahmad Abd el-Gawad.

— Nu mai suport vorbele astea. Te implor... Doamne! De ce nu vrei să mă crezi?

— Vezi ce-i de făcut, Khadiga. Nu-i de glumă. Ești sora mai mare și datoria e datorie, oricît de neplăcut ar fi. Trebuie să afle cei care s-ar cuveni să știe. Să-i spun tatei? Nu prea știu cum aș putea să-i vorbesc despre un lucru ca ăsta. Lui Yasin? El e ca și cînd n-ar fi. Tot ce-ar putea face e să îngaime niște vorbe fără noimă... Lui Fahmi? El nutrește simpatie pentru părul auriu – cauza acestei nenorociri. Cred că e mai bine să-i spun mamei și s-o las să se descurce cum crede ea că e mai potrivit.

Făcu un gest, ca și cum ar fi vrut să se ridice, dar Aișa alergă spre ea, o prinse de umeri și strigă, în vreme ce pieptul i se ridica și cobora:

— Ce vrei?

— Mă amenințI? întrebă Khadiga.

Aișa dădu să vorbească, dar o podidiră lacrimile. Rosti niște frînturi de cuvinte printre sughițuri. Khadiga privi

1. Tukar este numele unei închisori renumite din deșertul egiptean.

spre ea tăcută și căzu pe gînduri. Apoi, se încruntă și tristețea îi învălui fața.

— Ai greșit, Aișa... zise ea pe un ton serios de data asta. Se opri. Fața se posomorî și mai tare, iar nasul îi deveni parcă și mai proeminent. Se vedea clar că era emoționată. Trebuie să recunoști că ai greșit... Spune-mi, cum de te-ai lăsat ispitită de jocul ăsta, nebuno?

— Gîndești greșit despre mine... murmură Aișa, în timp ce-și ștergea ochii.

Khadiga pufni, vădit iritată de atîta încăpățînare; renunță definitiv la tonul agresiv și chiar la glumă. Ea știa întotdeauna unde trebuie să se oprească. Înclinațiile agresive fură atenuate de ironie; rămăseseră însă vii înclinații care nu aveau de-a face cu agresivitatea, izvorîte din sentimentele ei de soră mai mare sau de mamă, pe care nu i le reproșa nimeni din familie.

— Nu te încăpățîna, îi zise ea sub impulsul acestor sentimente. Am văzut cu ochii mei totul. Acum nu mai glumesc. Vreau să-ți spun sincer că ai făcut o mare greșală. E un joc pe care casa noastră nu l-a cunoscut pînă acum și nu trebuie să-l cunoască nici în prezent și nici în viitor. Numai nechibzuința te-a împins la el. Ascultă și bagă bine-n cap ce-ți spun. Să nu te mai întorci la jocul ăsta niciodată, căci nimic nu rămîne necunoscut, chiar dacă, un timp, poate fi tăinuit. Închipuie-ți ce ni s-ar întîmpla la toți dacă te-ar vedea vreun trecător de pe stradă sau vreun vecin. Știi foarte bine cum e gura lumii. Închipuie-ți ce s-ar întîmpla dacă ar afla tata – Allah să ne apere!

Aișa lăsă capul în jos, recunoscîndu-și fapta prin tăcere. Fața i se făcu roșie de rușine. O chinuiau mustrări de conștiință.

— Ferește-te... ferește-te... zise Khadiga oftînd. Pricepi? Schimbă din nou tonul, devenind iarăși puțin ironică. Nu te-a văzut? Ce-l împiedică să se prezinte, cum fac bărbații cinstiți? Și o să-ți spunem fie „o mie de felicitări!", fie „o mie de draci!".

Aișa își recăpătă suflul și zîmbetul abia desenat pe buzele ei era ca prima licărire a ochilor după un leșin îndelungat. Khadiga se bucură, văzînd-o cum se eliberează din strînsoarea ei, la fel cum pînă atunci se bucurase că reușește să o domine. Apoi o amenință:

— Să nu-ți închipui că ai ieșit la liman. Limba mea nu tace dacă nu vei ști s-o ții în frîu.

— Ce vrei să spui? întrebă Aișa, ceva mai liniștită.

— N-o lăsa de capul ei, mi-e teamă să n-o ia razna. Oferă-i ceva dulce, ca să uite de tine. O cutie de bomboane de la Șangarli, de pildă...

— Ai tot ce dorești, ba chiar mai mult.

Se așternu tăcerea. Fiecare se cufundă în gîndurile ei. Inima Khadigăi rămase însă la fel ca la început – un amestec de sentimente contradictorii: invidie și ranchiună, alături de milă și afecțiune.

23

Sitt Amina pregătea obișnuita cafea de după-amiază, cînd se trezi cu *Umm* Hanafi, ai cărei ochi strălucitori anunțau o veste îmbucurătoare:

— Trei doamne străine vor să te vadă, stăpînă, zise ea cu subînțeles.

Graba cu care mama lăsă treaba și se îndreptă de spate arăta că știrea o interesează. Se uită la slujnică foarte atentă, ca și cum vizitatoarele ar fi putut să vină de la curtea regală sau din cer.

— Străine? întrebă în șoaptă, așteptînd parcă o confirmare.

— Da, stăpînă! Bătură în ușă și le deschisei. „Nu e casa domnului Ahmad Abd el-Gawad?", întrebară ele. „Ba da!", le răspunsei eu. „Stăpînele sînt sus?" „Da!", zic eu. „Vrem să le facem o vizită!" „Cine să spun că sînteți?", întreb eu. „O să spunem noi. Solul trebuie să ducă doar